

Arne Trondrud
3630 Rødberg

Borgarting lagmannsrett
Postboks 8017 Dep
0030 Oslo

Rødberg 18. oktober 2010

A N K E
TIL
HØYESTERETT

Saksnummer : 10-136524ASK-Borg/04 (10-012575TVI-DRAM)

Ankende part : Arne Trondrud
3630 Rødberg

Prosessfullmektig : Egen

Ankemotpart : Advokatfirmaet Haavind
Postboks 359 Sentrum
0101 Oslo

Prosessfullmektig : Egen

Saken gjelder : Pengekrav, nå begjæring om opphevelse av fraværdom.

* * *

15. desember 2009 avsa Nore og Uvdal forliksråd fraværdom med slik slutning:

*Arne Trondrud dømmes til innen 2 – to – uker fra dommens forkynning å betale til
Advokatfirmaet Haavind AS kr 66.215,35*

- med tillegg av avtalt rente av hovedkrav til betaling skjer

- med tillegg av forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd av utenrettslige inndrivingskostnader til betaling skjer.

Klagemotparten dømmes til å betale klager innen 14 dager iflg. Klagen.

Det ble klaget over avgjørelsen i stevning av 19. januar 2010.

21. april 2010 avsa Drammen tingrett kjennelse med slik slutning:

Sak nr. 10-012575TVI-DRAM avvises

Kjennelsen ble påanket i anke av 28. mai 2010. 10. september 2010 avsa Borgarting lagmannsrett kjennelse med slik slutning:

Anken forkastes

Kjennelsen påankes så langt Høyesteretts kompetanse rekker, og jeg forutsetter at alle sakens dokumenter oversendes Høyesterett sammen med denne anke.

Rettsmidler mot avgjørelser i forliksrådet

Drammen tingrett mener at tvl §6-14, første og annet ledd, uttømmende regulerer rettsmiddelspørsmålet, og derved hjemler avvisning i herværende sak. Lagmannsretten slutter seg til tingrettens begrunnelse og resultat.

Tingretten, lagmannsretten og Tore Schei – hvis sistnevntes argumentasjon tingretten bygger sin slutning på – har åpenbart tolket regelen feil. Som nevnt i anken til lagmannsretten fremgår det både av forarbeidene så vel som av rettspraksis at eksempelvis manglende oppfyllelse av vilkår i forbindelse med absolutte prosessforutsetninger skal føre til opphevelse av avgjørelsen. Mht forarbeidene til den omtalte paragraf, viser jeg til det som er sagt i mitt prosesskrift til tingretten av 12. april 2010 hvor det fremgår at paragrafen – i motsetning til hva tingretten og lagmannsretten konkluderer med – *ikke* uttømmende regulerer rettsmidler mot saksbehandling og avgjørelser i forliksrådet.

Jeg legger til at det er uholdbart å hevde – slik Drammen tingrett og Borgarting lagmannsrett gjør – at: ”Av lovens system følger at det ikke kan gjøres særskilte angrep mot forliksrådets avgjørelser om saksbehandlingen.”, uten å begrunne dette nærmere enn at det skulle følge av lovens system. Denne delen av rettsanvendelsen kan følgelig ikke kontrolleres/overprøves.

Dersom en part eksempelvis ikke har partsevne og det likevel avsies dom i forliksrådet, skal denne dommen oppheves, jf bl.a. LB-2009-029956 og Rt-2008-1730. Det samme syn er også lagt til grunn under tvistemålslovens regime, se Rt-2005-362 hvor Lindorff – som også har opptrådt som prosessfullmektig i herværende sak – argumenterte med at dersom saksøker mangler partsevne vil en etterfølgende dom måtte anses som en nullitet med opphevelse av uteblivelsesdom som resultat. Lindorff vant igjennom med sin argumentasjon.

Jeg nevner igjen at en overprøving av sakens materielle sider (realitetsbehandlingen) i tingretten i liten grad vil kunne reparere alvorlige feil og mangler ved saksbehandlingen i forliksrådet.

Tvisteloven §6-14 kan ikke forstås dit hen at visse handlinger begått av forlikrådsdommere ikke kan angripes med rettsmidler¹ for de alminnelige domstoler, og at det følgelig kun er sakens materielle side som kan prøves. Dersom dette likevel skulle være lovens forståelse har det i realiteten ingen betydning hvem som sitter og dømmer i forlikrådet, ei heller hvorvidt de prosessuelle regler følges eller hvorvidt det overhodet eksisterer prosessuelle regler for saksbehandling i forlikrådet. Administrative og prosessuelle krenkelsers, lovbrudd, nepotiske handlinger m.v. kan jo (i så fall) likevel ikke angripes.

Loven kan heller ikke forstås slik at en saksøkt part som er blitt skadelidende under en dommers manglende faglige og etiske kvaliteter skal være tvunget til å gå rettens vei for å få overprøvet en avgjørelse han ikke har bedt om og som åpenbart strider mot lovens grunnprinsipper, mens han samtidig ikke skal få anledning til å fullt ut angripe de rettsstridige domstolshandlinger som ledet til resultatet.

Manglende eller mangelfull prosessfullmakt i forlikrådet

Som en hovedregel er det en absolutt prosessforutsetning at saksøker (eller hans lovlig stedfortreder) møter til hovedforhandling, slik tilfellet var i herværende sak. Saksøkers uteblivelse skal føre til avvisning av saken, *ex officio*. Det er et faktum at saksøker *ikke* møtte med lovlig stedfortreder² i forlikrådet 15. desember 2009, og det var følgelig en saksbehandlingsfeil av tingretten og lagmannsretten å ikke behandle anførselen om at saksøker uteble fra hovedforhandling. Det er derved en saksbehandlingsfeil at tingretten og lagmannsretten ikke opphevet forlikrådets fraværdom mot meg.

Uten at det er ført et eneste bevis, og uten at det finnes grunnlag for det legger lagmannsretten likevel til grunn at advokatfirmaet Haavind ble representert i Nore og Uvdal forlikråd av en person med lovlig prosessfullmakt, dette til tross for at lagmannsretten var kjent med at vedkommende, Leif Rustgaard, møtte opp på vegne av Lindorff, mens fullmakten fra Haavind skal ha vært gitt til Lindorff. Rustgaard leverte ikke noen fullmakt til forlikrådet i forkant av hovedforhandlingen den 15. desember 2009. Det finnes ingen bevis på at han har fått fullmakt fra Lindorff. Selv om han har fått fullmakt fra Lindorff, finnes det ingen bevis på at Haavinds fullmakt – om den eksisterer – inneholder en klausul om overdragelse til tredjemann (her Rustgaard).

I stedet for å vurdere hvorvidt Rustgaard presenterte en lovlig fullmakt for sin representasjon i forkant av hovedforhandlingen 15. desember 2009 – hvilket han åpenbart ikke har gjort – forsøker lagmannsretten å trekke fokus bort fra dette umulige problem ved å produsere et tvistetema det aldri har vært uenighet om; nemlig hvorvidt Haavind hadde personlig møteplikt eller ikke.

¹ Hva skal man eksempelvis gjøre dersom det er reist habilitetsinnsigelse mot en eller flere av forlikrådets dommere, i forkant av hovedforhandlingen (slik det med godt grunnlag ble gjort i herværende sak), og forlikrådet ignorerer eller bevisst unndrar habilitetsinnsigelsen? Det blir ganske så uholdbart å forlange at den skadelidende, eller den som er misfornøyd (som er domstolenes gjengse beskrivelse av den skadelidendes opplevelse av rettsovergrepet) med "avgjørelsen", skal måtte akseptere handlingen og kun stå igjen med ett rettsmiddel; å reise søksmål for å få prøvet saken på ny.

² Selv om en person møter for retten og hevder at han møter og opptre på vegne av saksøker, skal saksøker anses å ha uteblitt dersom fullmaktshaver ikke presenterer gyldig og lovlig prosessfullmakt. Slik fullmakt eksisterer ikke. Jeg er kjent med at noen har presentert en fullmakt for forlikrådet dagen etter at fraværdommen var avsagt, men jeg har ikke fått tilgang til dette dokumentet. Det eksisterer heller ikke noen fullmakt fra advokatfirmaet Haavind som gir fullmaktshaver (Lindorff) hjemmel til å overdra fullmakten til tredjemann.

Spørsmålet – som lagmannsretten derved unngikk å behandle – var hvorvidt Haavind faktisk hadde utstedt en prosessfullmakt til Lindorff med overdragelsesklausul til tredjemann. Dersom Haavind ikke har utstedt prosessfullmakt til Lindorff, eller dersom det finnes en slik fullmakt uten en klausul om transport til tredjemann, vil fullmakten fra Lindorff til Rustgaard – dersom den overhodet finnes – være irrelevant og utjenelig, hvilket har til konsekvens at Haavind ikke møtte og at dommen følgelig skal oppheves. Som sagt så har lagmannsretten i sin avgjørelse av en eller annen grunn dekket over dette prosessuelt sentrale spørsmålet ved å rette fokus og saksbehandling mot et tema det ikke har vært tvist om: Partens møteplikt.

Forliksrådets underslag av prosesskrift og habilitetsinnsigelse

Lagmannsretten har videre uttalt følgende i sin kjennelse: ”*Foranlediget av ankende parts anførsler bemerkes også at i den grad forliksrådet tok stilling til et habilitetsspørsmål kan en slik avgjørelse heller ikke ankes særskilt...*” Setningen, sett i lys av tvistetemaet og mine anførsler, fremstår som uforståelig og synes å være et nytt ledd i å føre fokus bort fra de straffbare handlinger som har blitt utøvet i denne saken.

Det faktiske forholdet omkring habilitetsinnsigelsen er som følger: Jeg reiste habilitetsinnsigelse i mitt prosesskrift av 9. desember 2009, se dette prosesskrift vedlagt her som **Bilag nr. 1**. Prosesskrivet ble mottatt av forliksrådet dagen etter, se stemplet førsteside av prosesskriftet, vedlagt her som **Bilag nr. 2**. I fraværdommen av 15. desember 2009 slo administrator fast følgende:

”Det fremkom ingen³ innvendinger mot forliksrådets habilitet.”

Som følge av denne uttalelsen i fraværdommen står vi overfor et uomtvistelig bevis på at forliksrådet unndro habilitetsinnsigelsen, og fraværdommen må bare av denne grunn oppheves.

Lagmannsrettens tilslørede gjengivelse av habilitetsinnsigelsen og *ikke-behandlingen* av den i forliksrådet, synes å ha hatt den hensikt å få leserne av avgjørelsen til å tro at forliksrådet har behandlet og avvist habilitetsinnsigelsen, og at en slik avgjørelse ikke kan påankes særskilt. Faktum er, slik det også fremgår av fraværdommen, at habilitetsinnsigelsen *ikke* har vært behandlet, hvilket betyr at innsigelsen er unndratt av retten. Ikke bare har retten unndratt innsigelsen, den har i tillegg dekket over dens eksistens, og dette er gjort i doms form. Vi står her overfor grove straffbare handlinger utøvet av en domstol, handlinger som synes forsøkt skjult av lagmannsretten.

Dommer med begrenset politimyndighet – dl §71 (5)

Etter at saken var blitt anket til lagmannsretten har jeg blitt kjent med at personer som innehar begrenset politimyndighet ikke kan ta sete som dommere og derved ikke skal være valgbare som dommere.

Lars Inge Enerstvedt sitter som forliksrådsmedlem og er samtidig ansatt som oppsynsmann i Statens naturoppsyn hvis oppgave er å drive naturoppsyn med hjemmel i lov om statlig naturoppsyn, se utskrift fra Statens naturoppsyn vedlagt her som **Bilag nr. 3**. Formålet med oppsynet er å ivareta nasjonale miljøverdier og forebygge miljøkriminalitet hvilket medfører kontroll av bestemmelsene gitt i Friluftsløven, Naturvernloven, Motorferdselloven, Kulturminneloven, Viltloven, Laks og innlandsfiskloven og deler av Forurensningsloven.

³ Min understrekning.

Enerstvedt har begrenset politimyndighet⁴ og sitter som nevnt som forliksrådsmedlem i Nore og Uvdal forliksråd, dette i strid med dl §71, nr. 5. Det er for øvrig slått fast i rettspraksis at avgjørelser som er tatt av domstol besatt av en dommer med begrenset politimyndighet skal oppheves, jf Rt-2009-1681, LH-2010-021173, LH-2010-046248, hvilket skal medføre at forliksrådets, tingrettens og lagmannsrettens avgjørelser i herværende sak skal oppheves.

Avslutningsvis nevner jeg igjen at det ikke finnes noe grunnlag for å si at lovgiver gjennom den nye tvisteloven har ment å frata rettsutøverne retten til å oppheve avgjørelser fra forliksrådene som anses å være nulliteter eller som for øvrig er i sterk strid med lov og rett, slik tilfellet er i herværende sak.

Påstand

Med forbehold om endringer nedlegges følgende påstand:

1. Borgarting lagmannsretts kjennelse av 10. september 2010, Drammen tingretts kjennelse av 21. april 2010 og Nore og Uvdal forliksråds fraværdom av 15. desember 2009 oppheves.
2. Arne Trondrud tilkjennes sakens omkostninger.

Denne anke er sendt retten i tre eksemplarer

Med hilsen

Arne Trondrud

⁴ Dette er bekreftet i note 15 til Karnovs kommentarer av Naturoppsynsloven: "Lokalt ansatte i SNO er gitt begrenset politimyndighet for de områder hvor de har oppsynsoppgaver."